

„következetes tanúságtétel”

Életige

„Aki az igazságot cselekszi, a világosságra megy.”

(Jn 3,21)

3

Hogyan lehet „cselekedni” az igazságot?

Az igazság megélésének gyümölcse a tanúságtétel is abban a társadalomban, ahol élünk. Jézus erről is beszélt, amikor arra hívott bennünket, hogy ragyogtassuk fel a világosságot „az emberek előtt, hogy lássák jótetteiteket és magasztalják mennyei Atyátokat” .

A hiteles élet ékesszólóbb minden beszédnél.

A gyerekek következetességet kérnek szüleiktől: tartsanak össze, erősítsék a családi harmóniát.

A diákok következetes oktatást és nevelést igényelnek a tanároktól.

A tanárok a diákoktól tanulást és együttműködést kérnek.

A társadalom azáltal is épül, hogy tanúságot teszünk arról, hogy ideáljaink és hétköznapi választásaink összhangban vannak egymással.

Az igazságot az ember vagy megtudja, vagy elmondja... **Jézus szerint** azonban az ember **az igazságot „teszi”**. Meglepő, amit mond.

Azt kéri tőlünk, hogy váltsuk valóra Isten ígését, ne csak hallgassuk.

A hit és az erkölcsi magatartás szoros kapcsolatban állnak egymással.

A megélt igazság gyümölcse az, hogy eljutunk a világosságra, „befogadjuk” Krisztust.

Jézus megígérte:

„**Aki szeret engem, (...) annak kinyilatkoztatom magam. Ő az „igazi világosság”.**”

Ezt a gyakran megélt tapasztalatot két szóban is kifejezhetjük: „**Szeress és megérted!**”

Történt egyszer, hogy...

Ebben az évben középiskolások lettünk.

A tanárok szerint az évfolyam legélénkebb osztálya a miénk volt. Akinek a legnagyobb nehézsége volt velünk, az a matek tanárnő, mivel néhányszor nem tudta az osztályban fenntartani a rendet, és sírva fakadt. Ez azt is jelentette, hogy nem volt lecke sem!

Láttam, hogy az osztálytársaim elégedettek az eredménnyel, és kezdetben én is az voltam. De amikor arra gondoltam, hogy ideálunk az „egyesült világ építése” kellemetlenül éreztem magam.

Mit tehettem volna ebben a helyzetben? Gondoltam, hogy beszélek két

osztálytársammal erről, mert ők érzékenyek az ideálra. Így már hárman lettünk.

Elhatároztuk együtt, hogy ennek a tanárnőnek az óráján aktívak leszünk: odafigyelünk, meghallgatjuk, kérdéseket teszünk fel és válaszolunk kérdéseire. Nagy meglepetésemre az osztálytársak elkezdtek szintén így tenni, mint mi. Így csoportunk egyre nőtt.

A tanárnő érezte, hogy meghallgatják, és kissé változtatott tanítási stílusán is. Könnyebb lett a leckéit követni, és egyre kevesebben lettek, akik zavarták őt.

Úgy tűnt nekem, hogy ez mind az osztálytársaimmal épített egység gyümölcse.

Marco - Olaszország